Debut pe scena Arteneului

(Grigore Constantinescu – 1 noiembrie 2010)

Invitată la Ateneul Român, pentru primul său recital individual, de către „Lanto Art”, soprana româno-americană Laura Tătulescu s-a confruntat cu un public care, în ansamblu, nu cunoaște evoluția carierei sale solistice, desfășurate peste hotare.

Într-adevăr, după absolvența studiilor universitare la București, primul premiu maxim la Concursul Național de Interpretare Muzicală „Mihail Jora” și spectacolul de licență pe scena Operei Naționale București (Marguerite din **Faust** de Gounod), tânăra artistă a acceptat invitația lui Ioan Holender de a debuta în stagiunea Operei de Stat din Viena. Drumul carierei sale este marcat de reprezentațiile vieneze, pentru câțiva ani, urmând ca din stagiunea actuală să continue prin integrarea artistei în ansamblul Operei bavareze din München. Între reperele acestea mai menționăm invitații ale teatrelor americane, japoneze. Sunt prilejuri maxime, în etapa primului deceniu de activitate, pentru întâlniri de prestigiu cu dirijori importanți, precum Ozawa sau Mutti și parteneri de seamă, în distribuții onorante. Cu atât mai mult ne interesează nivelul actual, deoarece nu fusese ascultată „acasă” decât într-un spectacol al operei bucureștene cu Suzanna din **Nunta lui Figaro**.

Condițiile realizării acestui prim recital de carieră, așa cum declara într-un interviu preluat de Jurnalul cultural al televiziunii naționale, se situează deocamdată la parametrii unei experiențe ce își așteaptă împlinirile pe mai departe. Reținem astfel problema alcătuirii programului, cu piese care se plasau pe linia prudenței prin problematică, durată și variație stilistică, lăsând impresia că selecția lor aparține încă unui dosar repertorial al perioadei anterioare. La aceasta se adaugă și structura proiectată a derulării programului, prin alternări de miniaturi camerale cu arii din opere, momente cu aproximație de aceleași dimensiuni, deci neofertante prin anvergură demonstrativă. Poate că în cântecele de Obradours există ocazii de expresie temperamentală pe care miniaturile pucciniene le lasă în umbră, cerințele majore de diversitate expresivă limitându-se la prezența unei voci generoase ca proiecție sonoră. Seria ariilor a beneficiat de intenții mai variate de inplicare în contextul teatral, de la clasic (Mozart, Beethoven) la romantic (Dvorak), verism (Puccini) și modern (Bernstein), dar suntem surprinși de faptul că de-abia în suplimentul acordat, cu **Bâlci la Aldebaran** de Felicia Donceanu, ni s-au dezvăluit mult mai bogate resurse în compoziția vocală a Laurei Tătulescu.

În strategia unui recital, chiar dacă este primul din acești ani, precauția credem că nu trebuie să limiteze valoarea de care dispune interpretul, din rațiunii de certitudine emoțională în evoluția scenică. După cum știam, și continuăm să avem convingerea, Laura Tătulescu are un potențial mult mai bogat, care își așteaptă prețuirea nu numai în marile teatre, ci chiar și în fața publicului nostru care, cu afecțiune, i-a împodobit recitalul prin aplauzele sale.